

La patafísica és un moviment filosòfic-artístic que emergeix a l'obra del dramaturg francès Alfred Jarry, a finals del segle XIX. Es considera a Jarry precursor de moviments com el Surrealisme o Dadisme. A diferència d'altres *Avant-Gardes*, *l'escola de patafísica* no va ser un moviment unit i sonor, i és per això que no ha passat a ser part de la història de l'art en majúscules. No obstant, és una espècie de fil *underground* que travessa gran part de l'obra artística intel·lectual del segle XX. Autors com Raymond Queneau, Jean Genet, Eugene Ionesco, Boris Vian, Jan Ferry, Asger Jorn, International Situationnisme i el contemporani Jean Baudrillard han reconegut la influència d'aquest moviment a la seva obra o bé s'han considerat membres de l'Intemporal *Collège de pataphysique*.

'patafísica

Lemon, Hollis Frampton, EUA, 1969, 7 min, 16 mm
On the Various Nature of Things, Deborah Stratman, EUA, 1995, 25 min, 16 mm
Mukhtikwa, Jeanne Liotta, EUA, 1999, 11 min, 16 mm
Observando el cielo, Jeanne Liotta, EUA, 2007, 17 min, 16 mm
 (banda sonora de Peggy Ahwesh)

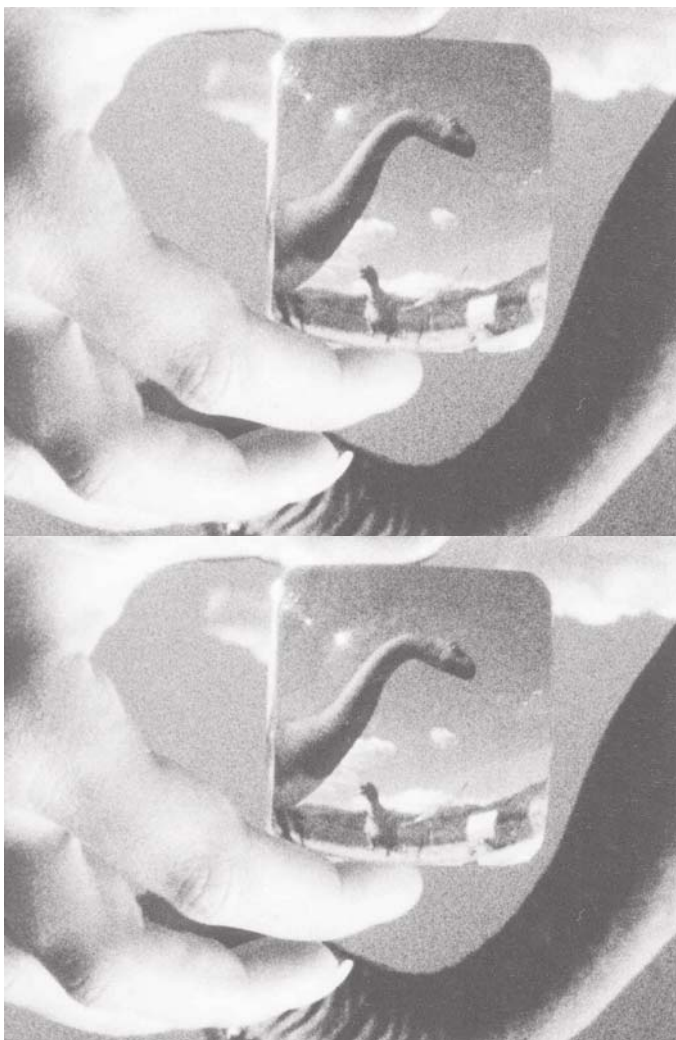
Des dels exquists experiments formals de Hollis Frampton, fins a l'observació gairebé científica de Stratman i les incansables exploracions del cel i la Terra de Liotta, aquesta sèrie d'obres ens acostarà a un moment de la història del coneixement en el qual la poesia i la ciència formaven part d'un mateix tipus de saviesa. D'aquesta manera, les pel·lícules d'aquesta sessió parteixen d'allò poètic, del cinema art, per acostar-se com a artistes a les exploracions de la realitat que proposa la ciència.

Dies celestes

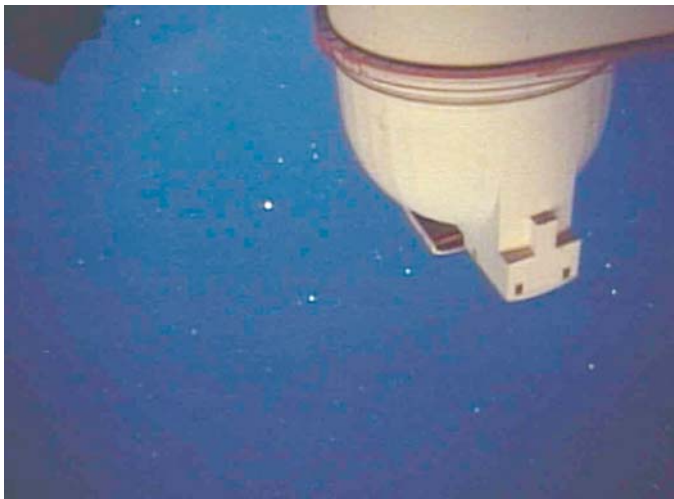
* XCÈNTRIC *

28

Dies celestes

Observando el cielo, Jeanne Liotta

El pensament 'patafísic proposa que l'autoritat que la ciència s'atorga a sí mateixa en relació amb la resta de les disciplines: art, filosofia, etc., no és legítima, ja que la ciència inventa i interpreta tant la realitat com aquestes disciplines. La ciència ha monopolitzat la *Veritat*. La ciència, ja sigui la medicina, les matemàtiques o la química, domina les esferes del poder a la nostra societat i és l'aliada fidel del *progrés*, designant a la poesia i a l'art la tasca d'expressar una veritat subjectiva i personal allunyada del poder.

Jarry es fixa en el fet que tot experiment científic comença amb una *no-veritat* per després proclamar una nova regla científica, i d'aquí deriva que totes les disciplines tenen tant de veritat com d'imaginació, i que per això l'estructura del poder de les coordenades poesia i ciència hauria d'assemblar-se més al mode de pensament de l'Edat Mitjana, que no dividia el coneixement científic i el poètic en dues categories discernibles, sinó que incloïa les dues en un mateix desig de coneixement.

D'aquí que molts dels experiments d'influència 'patafísica introdueixin una nova relació poesia-ciència, des del qual els/les artistes creen art i ciència a la vegada, és a dir, creen art al qual li apliquen formes, teories i mesures rigorosament científiques a la vegada que rigorosament somniades i imaginades, desdibuixant així la línia que pretén dividir el coneixement subjectiu del de la *veritat* objectiva.

Lemon, Hollis Frampton

Hollis Frampton, un dels cineastes més interessants del moviment *Structuralist Film* dels anys setanta, presenta en aquesta ocasió un breu film que fa referència al bodegó i nu de la història de la pintura a la vegada que investiga els ritmes de la llum solar. Amb les seves paraules: *Una voluptuosa llimona és devorada per la mateixa llum que la dibuixa, la imatge travessa la retòrica espacial de la il·lusió per endinsar-se a la gramàtica espacial de les arts gràfiques.*

Segons Faraday, "Arribem en aquest món, vivim, i ens en anem, sense que els nostres pensaments s'acostin, de manera concreta, a com succeeix tot això." La cineasta assumeix aquest repte i endinsa el seu pensament/càmera al món que l'envolta, amb una curiositat extrema, que s'estén des del que és lúdic al que és ombrívol.

El film és un homenatge a l'insistent entusiasme de Faraday i la seva proposta que la ciència ha de ser tàctil i palpable. A la vegada, Faraday va ser un dels antecessors de l'invent del cinema, havent experimentat ell mateix amb els primers aparells *kinematoskòpics*. El film convida el públic a fixar-se en la bellesa de tot el que ens envolta i els detalls que passen desapercebuts o que no sabem valorar.

Insisteixo que no has de pensar que no percebre cap moviment, no significa que no n'hi hagi hagut cap. Michael Faraday

On the Various Nature of Things, Deborah Stratman

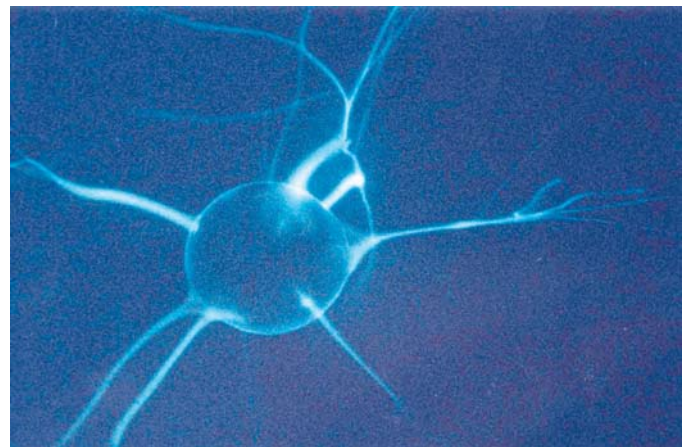
***On the Various Nature of Things*, Deborah Stratman**

Deborah Stratman és una artista i cineasta resident a Chicago. La seva obra recorre el territori entre cinema experimental i documental. Les seves pel·lícules i obres en altres materials com la fotografia, l'art sonor, el dibuix i l'escultura exploren quasi sempre la Història, l'ús, mitologies i control de paisatges molt diversos: des de la Xina musulmana, la Islàndia rural, a un suburbi fortificat de Califòrnia. Stratman és professora a l'Escola d'Art i Disseny de la Universitat d'Illinois a Chicago.

Sinopsis

Una investigació en 24 capítols de les forces de la naturalesa i la seva manera de ser en el món basada en una conferència pública del científic escocès Michael Faraday el Nadal de 1859. El film, de manera literal, metafòrica i imaginativa, reinterpreta convencions científiques per il·lustrar conceptes al món material.

On the Various Nature of Things, Deborah Stratman

Jeanne Liotta

Treballa i resideix a New York City des d'on crea cinema experimental i altres realitats efímeres com vídeo, fotografia, obra impresa i performances de projeccions en directe.

Muktikara

Muktikara, del sànscrit: "la contemplació delicada ens apropa a l'alliberació", el títol és, a més, el nom de la massa d'aigua que és imatge i subjecte del film. Els paisatges exterior/interior es fonen.

Observando el cielo

Set anys de gravacions fora de camp; filmacions que recullen la llum i el so del cosmos en 16mm des de diferents llocs del trípod rotant que és la terra. El film investiga la curiosa intersecció entre art, ciència i filosofia de la naturalesa.

Programadora: Laida Lertxundi

Muktikara, Jeanne Liotta

